

er udtrykt i nogle træffende Ord, som det ærede Medlem dog vistnok ofte har hørt og ofte set i Sonnes Forskrifter, nemlig det gamle Mundheld: „Lediggang er Fandens Hovedpude“. Derjom man fastholder det Princip: „Arbejde ville vi ikke give, men foreløbig kunne de, de ikke have Arbejde, og ikke have sparet sig en Skilling op til de trange Tider, faae Hjælp som Gave“, saa ligger hele Mærkedet fuldt af ledige Arbejdere, Arbejdere, der i Følge hele deres Livsstilling ikke ere i Stand til at udfylde den tomme Tid. Erskelte af dem kunne maaste skaffe sig en foreløbig aandelig Betsjæftigelse, men Hjertallet af dem kan ikke hele Arbejdsdagen igennem sidde og læse eller skrive; de ville da gaa og drive rundt paa Gader og i Stræder, de gode iblandt dem træffe de slette, og de slette føre dem paa Kneiperne. Det er den ubejnkede Virkelighed, saaledes som den viser sig i Livet. Tid efter lidt gaar Almisjen ikke ind i Familiens Gryde — nei, den gaar til Ølhandleren og Brændevinsstjænteren. Det er det demoraliserende Moment i den Hjælp, der kommer alene i Almisjen uden Arbejde. Det efter min Opfattelse fordommelige — Ordet er stærkt, men sikkert er det, at det er sandt — i hele Oppositionens Stilling, er netop det, at den for at fastholde sin Strikopolitik ubetinget nægter Alt uden Henhyn til, om det baader Folket eller ikke. Der er en ganske eiendommelig Harmoni mellem hele Oppositionens politiske Stilling og Strikespørgsmaalet. Hvad gjøre de Herrer her? Det er blevet anført af den ærede Ordfører fra denne Side, at de ligefrem gjøre Strik paa alle mulige Lovgivnings Omraader, og de drive nu Striken saa vidt, at den er kommen i nært Slægtskabsforhold til Bødderstriken og alle de andre Striker, vi have været Vidne til. De sige: Vi ville ikke give de Folk Arbejde, de sige, at Høire har sympatiseret med den saakaldte lock-out, men de Herrer maa erindre, at det, de besfulde Høire for — skjøndt med Urette, det fastholder jeg — det er netop det, de nu selv gjøre; thi de skabe selv en lock-out, idet de sige: „Vi ville intet Arbejde give!“ og saa forlange de tilmed, at Regjeringen og deres Modstandere skulle forene sig til en Slags Komite eller Forbund, der skulde agere Strikerkasse, og som skulde betale de Strikende et vist ringe Beløb om Ugen, saa langt Pengene kunne række. Naar man viser en saadan Mangel paa sund Fornuft, en saadan Mangel paa Statsklogt — man kan kun betegne den saaledes, skjøndt Betegnelsen vel ikke gjælder for hver enkelt af de Herrer, men

kun gjælder for Partiet, og skjøndt det er Partilidenkskaben og Agitationen, der frembringer den, saa vidner det, for at komme tilbage til det, jeg begyndte med at høre, befynderlig nok, om en stor Tillid til Regjeringen. Jeg kan nemlig ikke være ved denne Sag uden at minde de Herrer om, at De i Sandhed vise Regjeringen ti Guld mere Tillid end vi andre. Hvor er det muligt, at de Herrer kunne have Mistillid til den Regjering, som De konsekvent tvinge til ved provisoriske Love at udføre Alt, hvad der er nyttigt og nødvendigt for Statens og Samfundets Fremme; det er et saadant Tillidsvotum, som ingen Regjering i Danmark under den konstitutionelle Forsfatning nogensinde tidligere har faaet. — Og nu kommer jeg i Erklæringen til et af disse Udtryk, som er saa deilige til at fange skrøbelige Sjæle med. Det er den pæne lille Mundfuld, jeg begyndte med, og som slutter med en Vending om, at de Høire stillede beile til Naadegaver fra Statskassen, „til hvis Overstud Arbejderne selv have hidraget en uforholdsmæssig Del gennem de ubillige Statter og Afgifter“. Det er atter en Gjenklang fra første Behandling; da sagde det ærede Medlem, at en stor Del af de Summer, der laa ufbrugtbare hen i Statskassen — den høitærede Minister bevisste jo for Resten, at de ikke henlaa ufbrugtbare — var Arbejdernes. Det var en af den Slags Væresætninger som jeg kunde forstaa, at det ærede Medlem vilde udbrede, derjom han hørte til det Parti, der fornægter Eiendomsretten; men fra det Dieblik han har svoret til Grundloven, hvori der staar, at Eiendomsretten er ukrænkelig, synes jeg, at det ærede Medlem som Rigsdagsmand burde vogte sig for to Gange i Træl at komme med den Slags Antydninger. De vække en vis Øyst til at tilegne sig, ikke Andres Gods, nei det, der betegnes som eget Gods. Naar det ærede Medlem heri Rigsdagen, her i selve Landsthingsalen belærer Arbejderne om, at det er hans Penge, der ligge i Statskassen, kan det aldrig staa for ham som en Forbrydelse at tage, hvad der hører ham til. Det er disse usunde, fordærvelige og demoraliserende Sætninger, der her ere underkrevne af ham. Der staar forøvrigt et Navn under Betegnelsen, til hvilket det Udtryk „demoralisere“ er knyttet. Man siger om et Medlem af Fællesubvalget, at han udenfor Rigsdagen skal have raadet til at demoralisere Befolkningen, — men Sligt er det mig umuligt at tro. Der er imidlertid et lille Moment til, som jeg maa berøre, det er Talen om disse ubillige Statter og Afgifter. Det er ogsaa Noget, der er saa rart at faae Folk til at tro, at vi sidde i et Land, hvor Regjeringen væl-